Выходитъ
въ каждую пятницу.

Адресъ Редакціи и Администраціи:
„ЛЕМКО“
Горлицы.

ЛЕМКО

Подписная цѣна на газету „ЛЕМКО“
на цѣлый годъ:
Въ Австр.-Венгріи 4 К.
Въ Россію 2 руб.
Въ Америку 2 дол.
Поодинокій Н-ръ 10 г.
Обявленія по договору.

НАРОДНЫЙ ЕЖЕНЕДѢЛЬНИКЪ НА ЛЕМКОВСКОМЪ ГОВОРѢ.

Н-ръ 32. Горлицы, середа (3. вер.) 21. августа 1913 года. Годъ III.

Поглядайте въ обыстю старыхъ книжокъ и листôвъ!

Стары книжкы и листы, писаны рукомъ и друкуваны, всякого рода и содержанія, — якъ то: церковны книгы и поученя, житія святыхъ, пѣсни, исторіи повѣданкы, хоцъ бы были и цѣлкомъ подерты и побабраны, просиме барзъ гардѣ прислати намъ пôдъ адресомъ:

Редакція „Лемко“ Горлицы.

Хто намъ пришле, надрукуеме його имено, — а если буде вартала дашто його книжка, або писмо, та и тото надрукуеме! Ба не лемъ же надрукуеме, — але дôстане назадъ и свою книжку — и нову книжку и гроши!

Та лемъ глядайте старыхъ книжокъ и писемъ, такыхъ съ дѣда прадѣда, бо чѣмъ старше, та лѣпше. А скорѣ, — покля слота зазрѣйте по кутахъ.

Кошта посылкы звернеме.

Редакція „Лемко“.

Посланіе архіепископа Антонія.

Наши власти переслѣдуютъ теперь найбôльше православныхъ. — О тôмъ писали и пишутъ вшиткы газеты на свѣтѣ окрôмъ пôльскихъ, жидôвскихъ и мазепинскихъ. Цареградскій патріархъ назначилъ теперь для православныхъ въ Галичинѣ епископа, котрымъ естъ архіепископъ волынскій Антоній. Тото не сподобало ся нашимъ „пріятелямъ“ якъ мазепинцы, бо они знаютъ, же архіепископъ Антоній правдиво по вôтцôвски заопѣкуе ся своими вѣрными, — и за то въ мазепинскихъ газетахъ писали ся вшеляки бздуры. И не дармо мазепинцы дрожали передъ волынскимъ архіепископомъ. Якъ лемъ патріархъ назначилъ волынского архіепископа галицкимъ православнымъ епископомъ, заразъ розôславъ вôнъ по цѣлôмъ Волыни „Окружное посланіе“, въ котрôмъ розповѣдае цѣлому свѣтови о тыхъ терпѣняхъ и мукахъ, яки терпятъ православны въ Галичинѣ и Венграхъ. Мы не будеме приводити цѣлого посланія, бо бы намъ прокураторъ вшитко сконфисковавъ, але за львôвскима газетами подаме деякы рѣчи зъ того посланія.

И такъ архіепископъ Антоній пише, же якъ разъ на Преображеніе минуло 120 рокôвъ, якъ волынска Русь повернулася до православія.

„Нынѣ въ праздникъ Преображенія исполнилось 120 лѣтъ со времени свободы для вѣры нашей православной на Волыни, а въ сосѣдней намъ Галиціи, гдѣ живутъ тѣ-же малороссы, какъ и вы, тамъ, а равно и въ Венгріи, наши русскіе и желали бы помолить ся вмѣстѣ съ вами по православному, — помолиться предъ святою иконою Почаевскою, и предъ мощами преп. Іова и въ пещерахъ кіевскихъ, да не позволяютъ имъ молиться католики“.

Дальше такъ пише архіепископъ Антоній: „Мы богаты божественною благодатію, мы бываемъ свидѣтелями чудесъ, съ нами молятся православные цари и патріархи, — а они бѣдные должны только въ своихъ домахъ прославлять Бога“. Дальше архіепископъ Антоній описуе переслѣдованія нашого народа жандармами и старостами, — якъ хлопу не позволяютъ ити на Службу Божу до православного священника и пише:

Вспомнимъ, что наши прадѣды были въ такой самой бѣдѣ, — подъ властью католиковъ-поляковъ, въ какой пребываютъ теперь наши братья подъ ихъ властью въ Австріи и Венгріи. Богатые деньгами должны помогать ими бѣднымъ, здоровые должны помагать больнымъ работою, а богатые благодатію должны помагать обездоленнымъ своею молитвою.

Въ этомъ главная цѣль моего посланія, возлюбленные, — чтобы призвать васъ къ молитвѣ о братьяхъ нашихъ, — страдающихъ въ узахъ ереси, страдающихъ за нашу вѣру. Извѣстно ли вамъ, что не всѣ русскіе галичане и угро-руссы остаются уніатами? Многіе, не взирая на всѣ страхи и штрафы, — отреклись отъ уніатской ереси и „перешли на благочестіе“, т. е. приняли православную вѣру. Имъ не давали строить православныхъ церквей, они молились по хатамъ и съ нашихъ православныхъ книгъ, сами крестили дѣтей своихъ, а для причащенія св. Тайнъ уходили въ окрестныя страны: или въ Россію, или къ православнымъ сербамъ, или къ молдаванамъ. Наконецъ, они дождались было своихъ православ, ныхъ священниковъ! Ихъ молодые юноши пріѣзжали учиться въ православныя семинаріи и научившись получали посвященіе во іерейскій санъ по полномочію отъ святѣйшаго патріарха константинопольскаго и имъ выдавались отъ него православные греческіе походные антиминсы для совершенія св. литургіи, хотя бы въ хатахъ или на полѣ. — И такъ, радостно встрѣтилъ ихъ малорусскій народъ заграницей и тысячами принимали отъ нихъ помазаніе на православную вѣру, давали крестить своихъ младенцевъ и вѣнчать бракомъ своихъ юношей и дѣвицъ. Тогда вострепетали демоны, — державшіе народъ въ узахъ ереси; вострепетали и ксендзы уніатскіе, и не имѣя силы словомъ опровергнуть истинную вѣру, обратились къ жандармамъ и тюремщикамъ и, сговорившись съ ними начали тякже истязать новообращенныхъ православныхъ христіанъ, какъ истязали вашихъ прадѣдовъ, — когда здѣсь была еще Польща, какъ истязали въ далекой древности блаженныхъ мучениковъ нечестивые язычники. Ихъ теперь многократно таскаютъ по судамъ въ самые рабочіе дни, бросаютъ въ тюрьмы безъ всякой вины; въ тюрмахъ ихъ мучаютъ, подвѣшиваютъ за руки и за ноги къ кольцамъ вбитымъ въ стѣну и не стѣсняясь приговариваютъ: „это не мы васъ мучимъ, а православная вѣра васъ мучитъ“. Дѣвственницъ, которыя собрались вмѣстѣ, чтобы спасать души въ постѣ и молитвѣ, раздѣвали зимою, загоняли въ мерзлое озеро, какъ 40 мучениковъ Севастійскихъ, послѣ чего нѣкоторыя вскорѣ скончались. Такъ мучатъ нашихъ русскихъ въ Венгріи и Австріи среди бѣлаго дня въ настоящій просвѣщенный вѣкъ. — И они все это

C. k. Sąd obwodowy w Jaśle jako prasowy, na wniosek c. k. Prokuratoryi Państwa orzekł na posiedzeniu niejawnem na dniu dzisiejszym, odbytem po myśli §. 486, 487, 488, 413, p. k. ze względów publicznych. Treść zamieszczonego w Nr. 31 peryodycznego czasopisma drukowego „Łemko“ z daty Gorlice dnia 7. sierpnia 1913, wedle kalendarza juliańskiego a 20. sierpnia 1913 wedle kalendarza gregoryańskiego redagowanego w języku ruskim, artykułu z napisem „Nowa litania“ od „To co dzisiaj dzieje się“ do „50 dni odpustu“, — zawiera przedmiotową istotę występku z §. 303 u. k. Wobec tego konfiskata, nakaz zniszczenia jak i zakaz rozszerzania są uzasadnione.

C. k. Sąd obwodowy Oddział V. — Jasło, dnia 23. sierpnia 1913.

терпять, прославляя Бога; и никто изъ этихъ новыхъ исповѣдниковъ не измѣнилъ святой вѣрѣ нашей и не возвратился къ еретической уніи! Но всего ужаснѣе то, что изъ шестерыхъ православныхъ,— назначенныхъ патріархомъ для православныхъ малороссовъ вь Австріи, священниковъ Венгріи, трое томятся въ тюрьмѣ, и изъ нихъ двое почти по полтора года. Паства ихъ, лишенная молитвъ и проповѣди, тщетно умоляетъ жестокихъ католическихъ властителей освободить ни въ чемъ неповинныхъ служителей Христовыхъ. Власти и суда надъ ними не чинять, и на свободу ихъ не выпускаютъ, а держатъ ихъ невинныхъ въ тюрьмѣ, какъ будто тамъ не просвѣщенная страна, — а черная Арапія или Китай.

Объ этихъ то Божіихъ священникахъ, оторванныхъ отъ паствы и отъ семействъ своихъ, должны мы, братіе, умножить свои молитвы — за іереевъ Максима и Игнатія, а также іеромонаха Петра, раздѣляющаго съ ними тюремное заключеніе. Да не приложится къ нимъ слово Писанія: „Поражу пастыря и разыдутся овцы стада“. эты іереи еще юноши; двое изъ нихь поженились незадолго до посвященія, посвятились незадолго до своего заключенія въ тюрьму. — Но не о себѣ скорбѣли они, а о паствѣ своей оставшейся безъ пастыря. Власти австрійскія длятого и держали ихъ въ неволѣ, чтобы удалить ихъ отъ паствы и всѣхъ напугать и настроить противъ истиннаго христіанства.

Укрѣпити ихъ своею молитвою, — возлюбленные! — Соединити съ нашимъ благодарственнымъ славословіемъ Богу и слезную мольбу объ избавленіи сущихъ въ темницѣ! Памятуя ихъ скорби, поймемъ, какъ блаженны мы и отцы наши, уже 120 лѣтъ веселящіеся о возвращеніи къ православію, — чего такъ пламенно желаютъ наши братья въ Галиціи и Венгріи, — и за что такъ тяжко страдаютъ наиболѣе мужественные изъ нихъ, порвавшіе цѣпи уніатской ереси и возвратившіеся къ единой истинной вѣрѣ черезъ своихъ молодыхъ пастырей, теперь томящихся къ заключеніи темничномъ. — Пока только въ молитвѣ объ избавленіи ихъ призываю всѣхъ, братіе. Если нужно будетъ сдѣлать сборъ на пріобрѣтеніе имъ священныхъ книгъ и священныхъ сосудувъ для причащенія, тогда снова напишу вамъ, а теперь вспомнимъ, что нѣтъ власти выше и сильнѣе Бога. Если Ему, Всесильному, угодно будетъ призрѣть на страданіе Своихъ іереевъ и новообращенной паствы, — то никто не въ силахъ будетъ противостоять Ему. — Но Господь ждетъ нашей о нихъ молитвы „да не безъ насъ совершенство пріимутъ“ (Евр. 11, 40), какъ писалъ св. апостолъ Павелъ.

И такъ, въ сей день Преображенія Господня, когда прадѣды ваши освободились отъ польскаго ига, сподобились вернуться къ вѣрѣ православной, завѣщаю паствѣ своей волынской по всѣмъ церквамъ, — гдѣ будетъ совершаться святая литургія, присоединить къ ней и молебствіе „объ избавленіи въ темницѣ сущихъ“, дабы умилосердился надъ ними Господь и послалъ утѣшеніе въ сердца ихъ, а во время подобное избавленіе отъ узъ темничныхъ и безпакостное возвращеніе къ своей православной паствѣ. А въ тѣхъ храмахъ, гдѣ въ Преображеніе не будутъ службы, совершить сіе молебствіе послѣ праздника въ первый день воскресный или-же въ день Успенія Божіей Матери. И вотъ всѣмъ, кто будетъ о нихъ молиться и благодарить Бога о благодѣяніяхъ Его, дарованныхъ нашей Волынской землѣ чрезъ ея святыни, да будетъ миръ и милость отъ Бога Отца, — и Господа нашего Іисуса Христа и Святаго Духа,— нынѣ и присно и во вѣки вѣковъ. Аминь.

Гоненія на православную вѣру.

Принюсъ въ нашу редакцію православный крестьянинъ изъ Долгого такій актъ:

L. 156/pr.

Gorlice dnia 27. sierpnia 1913.

Do
Pana Iwana Sołowija
w
Długiem.

C. k Starostwo po myśli postanowień § l, b ustawy z 27. lipca 1871 Dz. p. p Nr. 88, wydala Pana jako osobę bez celu pobytu i nie mogąc się wykazać dochodem lub dozwolonym zarobkiem z tutejszego powiatu do gminy przynależności Nakło w powiecie przemyskim, zarazem orzeka Starostwo, że Pan ma być wyszupasowany z zakazem powrotu za paszportem przymusowym za pośrednictwem pierwszej stacyi szupasowej w Gorlicach, do gminy przynależności Nakło, przez stacye szupasowe Jasło, Chyrów i Przemyśl.

Od tej rezolucyi wolno wnieść rekurs do c. k. Namiestnictwa, — który podać należy c. k. Starostwu w ciągu dni 3, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia.

C. k. starosta
w z.
(пôдписъ невыразный).

До того зо слезами въ очахъ оповѣвъ намъ таку исторію: „Нашъ православный священникъ отецъ Петръ лежитъ тяжко хорый, а до хоробы вогнали го жандармы. Коли нашъ священникъ правили Службу Божу на Успеніе Пресвятой Богородицы, явилися жандармы въ молитвенномъ домѣ, розогнали молящійся народъ багнетами, приступили до святого престола, — при котрôмъ стоявъ слуга Божій и приносивъ Богу безкровну жертву и зачали вывивати багнетами коло него и перешкаджати въ служенію.

Священникъ кôнчилъ Богослуженіе пôдъ грозой смерти. — На другій день пришли новы жандармы изъ Гладышова и коли въ пятницю 29. н. ст. августа нашъ священникъ станули при олтари, зновь явилися жандармы въ подвоенôмъ числѣ, розогнали молящихся и приступили, якъ попередного дня до правящого священника, и коло его шіѣ и головы вывивали острями багнетôвъ. Отецъ Соловій кончилъ Литургію, — но изъ потрясеній тяжко захорѣвъ. Жандармы хотѣли его силомъ взяти въ Горлици въ тюрьму, — но о. Соловій сказавъ, же не може ити, бо слабый. Тогда жандармы выслали до Горлицъ по лѣкаря, штобы переконатися о здоровю и силѣ мученика. — Передъ вечеромъ пріѣхавъ лѣкаръ съ паномъ комисаромъ и „хоцъ панъ комисаръ якъ упевняли“ доктора, што о. Соловій здоровъ и може ити, однакъ лѣкаръ узнавъ станъ здоровя священника за тяжкій и казавъ ему зостати въ постели.

При тôмъ опечатали молитвенный дôмъ, — всѣ рѣчи поздерали зо стѣны образы и т. д.

Европа, цивилизація, конституція...

Подорожъ Ваня Гунянки до святого Кіева.

Довго спати емъ не мôгъ, якъ звычайно въ дорозѣ, та лемъ свѣтикъ ся зробивъ, томъ выставивъ голову презъ вôкно. — Боже, кôлько землѣ, кôлько богатства! Всьо то наше, русске! Але штожъ, кьедъ достъ планно справене, — тѣжъ по русскы. „Богата и обыльна наша земля, но порядка въ ней нѣтъ!“ Рôвня и рôвня, та чомъ-же зеренко не велике, чомъ не такы уроджаѣ якъ въ чехахъ, або въ нѣмцьохъ? Прецѣ русску землицю тото само сонечко грѣе! — Але въ насъ недбальство, каждый лемъ бодай живъ и то такъ по русскы.

Недалеко южъ было и до Кіева, бо лемъ двѣ годины ѣзды, — тай пôшовъ я до умывальнѣ, кусъ очи обмывъ, отеръ рукавомъ и зачавъ пакувати до торбы свои „кляйникайты“. Мои товарише тѣжъ повставали попротерали очи и зачали ся зберати. Позберали мы ся, тай зме сѣли и сѣдиме. Пришовъ кондукторъ отберати билеты, — гварить, же слѣдуюча стація Кіевъ. Акуратъ я вызерамъ презъ выглядъ, а тамъ блищатъ золоты копулы съ трираменныма крестами. Но хвала Богу! — Недовго, а поѣздъ стае. — Выходиме. Ждутъ на насъ панове. Еденъ найстаршій привѣтъ до насъ бесѣду по русскы, привитався со всѣми. — Запросили насъ до себе, отступили правѣ цѣлу каменицу, — выстелили, што ажъ ся човекъ боявъ лячи, жебы не звалявъ, тай повѣли, же можеме выпочити до полудня, а пополудни пôдеме обзерати мѣсто и выставку. По обѣдѣ мы пустилися по Кіеву.

Я Вамъ людоньки не можу всього описати, бо то задуже на мою голову, но мôй хлопскій розумъ, — за тяжко на мою руку. — Повиненъ съ Васъ каждый знати, што Кіевъ, то колыска русского

народа, его исторіи, святой вѣры и славы. Въ Кіевѣ кожде мѣсце, если Вы читали исторію Руси, — припомне Вамъ русску славу и лиху долю. Сотки лѣтъ за славой Кіева, но и теперь ôнъ не уступатъ своёмъ красотомъ жадному городу на Руси, ба не то на Руси, але на свѣтѣ. Што за красота мѣсто! — Всѣ каменицѣ, якъ въ садѣ, — тамъ гôрка, ту садъ, тамъ величава церковь, ту велачавы домы, — театры, музеи! Не годенъ писати отразу о всѣмъ, подѣльме собѣ на три части: I. По святымъ мѣстамъ, — II. Выставка, III. Парастасъ на могилѣ о. Ивана Наумовича.

I. По святымъ мѣстамъ.

За мало часу было, штобы быти во всѣхъ святыняхъ въ серединѣ, — на то треба кôлька недѣль, — але выстарчитъ быти вь кôлькохъ, жебы собѣ представити величавôсть всѣхъ православныхъ храмôвъ.

Найвеличавшій храмъ въ Кіевѣ, то Соборъ св. Владиміра. Розумѣеся, якъ правѣ всѣ храмы въ Кіевѣ, такъ и Соборъ св. Владиміра покрытый золотомъ бляхомъ, стиль храма восточный, византійскій. — Коли ввойти до середины, то якъ ся всмотрите въ тоты живы образы храма, то очи не одорвете. Здаеся вамъ, же тоты святы хочутъ съ вами говорити, хочутъ, — штобы вы вѣчно при нихъ остали.

Найперше впадете очами на величавый образъ Богоматери съ младенцемъ Іисусомъ на рукахъ, докола херувимы и старозаконны пророки съ любовью и небесной радостью взираютъ на Родившую имъ спасителя міра. Коли южъ насмотрѣтеся на тотъ образъ, впаде вамъ въ очи чудный иконостасъ, што ся описати не дастъ, — потôмъ другы образы, — якъ „Сграшный судъ“, — „Крещеніе Руси“, „Богъ Отецъ“, „Воскрешеніе Лазаря“, — „Входъ Господенъ въ Іерусалимъ“, — „Распатіе“ и много другихъ, шытко, якъ живе. Зачинатся Вечерня. — Спѣваютъ. Ой, жебы вы слышали тотъ спѣвъ! — Нигда быстe не звѣрили, же вы на земли, а не въ небѣ, — же то спѣваютъ люде смертны, — а не ангелы!

(Дальше буде).

НОВОСТИ.

Послѣдный нумеръ нашой газеты конфискованый по поводу напечатаной „Литаніи“ до папы римского. Тамъ говорится тоже, што графъ Шептицкій мае получити кардинальскій капелюхъ, — но панъ комисаръ зъ Горлицъ позаздростили Шептицкому и сконфискували „Лемка“. Звертаме ся до папы римского и просиме, жебы прислав тотъ капелюшъ пану комисарьови, бо собѣ заслужили. — Але панъ комисаръ собѣ певнѣ хотятъ и на тото заслужити, жебы ихъ живцьомъ до неба взяли, — та будутъ конфискувати дальше!

Кусъ погоды. Давъ Господь Богъ кусъ погоды. — Люде зберають, што можутъ. — Та ту ищы въ насъ славити Бога, есть кусъ што зберати, — але во всхôднôй Галичинѣ пропало! Въ декотрыхъ повѣтахъ южъ даеся чути голодъ.

„Панъ Іегомость“ съ Устья мали якоси тамъ на насъ кричати, штоси тамъ противъ отца Юрчакевича выступували. „Пане-іегомость“, дайте покôй, пильнуйте свого обыстя“, бо другы перше зачали и такъ збанкретували!

Молодый съ Новôвси тѣжъ хоче на парафію заслужити, та ся хоче бавити нашимъ коштомъ. Чуете бискупе? Але и Вы іегомость майте на увазѣ, же часы ся змѣняютъ!

Отъ редакціи. — Просиме нашихъ поописчиковъ, котры ищы не вырôвнали пренумераты, заразъ вырôвнати, бо презъ нихъ газета спôзнятся. Мы мусиме всьо готôвкомъ платити, — а откаль пинязи взяти? Ци насъ красти выправите?!

„Чемнôстъ“ „Русского Слова“. До чого доходитъ „чемнôстъ“ „Русского Слова“, та лемъ ся треба дивувати. — Боронитъ небôщика „Галичанина“! Видно „Русское Слово“ съ той самой студнѣ... воду пье! Вкусного...

Хто хоче съ хлопôвъ ѣхати до Кіева, най дастъ знати въ нашу редакцію, а мы даме знати до Львова. — Эскурсія выѣде дня 15. вересня зо Львова.

Ученики - розбишаки. 17-го (30-го) сентября будетъ во Львовѣ розправа противъ ученикôвъ украинской гимназіи Михайла Залужного и Стефана Пôдгородецкого. — Они ѣздили по клебаніяхъ и рабували священникôвъ.

Церковныи звоны — на услугахъ жидôвъ. Въ Будапештѣ умеръ недавно бурмистръ, жидъ Гельтай. Коли его ховали, — и жидôвска процесія прійшла передъ ратушу, то по всѣхъ католицкихъ костелахъ зачали звонити.

Въ царствѣ гр. Шептицкого. — Въ червцѣ мѣсяцѣ сего року въ самôмъ лишь Львовѣ змѣнила 41 особа свое вѣроисповѣданіе, а именно 40 перейшло изъ греко-кат., обряда на латинство. — Добрыи жнива для полякôвъ.

Нападъ бандитôвь на поѣздъ пôдъ Львовомъ. Въ ôтдаленью 15 километрôвъ ôтъ Львова, межи стаціями Давидôвъ и Сихôвъ, случилося щось у насъ неслыхане. Въ ночи зъ понедѣлка на вторникъ напали на ишовшій зъ Черновецъ поспѣшный поѣздъ невыслѣджени до сего часу злоумышленники. Именно якись два панки, ѣхавшы первою клясою, задержали гальмою поѣздъ, сами зъ него выскочили и при помочи около 10 товаришей, котры на нихъ ждали въ тѣмъ мѣстцѣ въ лѣсѣ, хотѣли ограбити почтовый вагонъ. Коли однако не могли дôстатися до середины вагона, бо прислуга добре его зарыгльовала, ôтдали кôлька острыхъ и кôлька слѣпыхъ выстрѣлôвъ и счезли въ темрявѣ ночи. Кто були тѣ бандиты, дотеперѣшне слѣдство не выказало. Арестовано кочегара Мечислава Ярославского, яко пôдозрѣнного въ тôмъ, що бувъ въ порозумѣнью съ бандитами.

Убійство игумена въ золочевскôмъ монастырѣ. — Въ ночи зъ вторника на середу неизвѣстны злоумышленники допустились въ монастырѣ св. Василія Великого въ Золочевѣ страшного преступленья: черезъ ôкно вдерлись до монастыря въ цѣляхъ грабежа и зарѣзали спячого игумена о. Игнатія Коссака, — 54-лѣтного старця. Въ середу рано найдено его безъ житья въ калужи крови. Якы гроши и дорогоцѣнности були захвачены грабителями, до сего часу не знати.

Посмертныи вѣсти. о. Антоній Н. Константиновичъ, священникъ - юбиляръ, настоятель прихода Чирна, мушинского деканата, грибовского повѣта, упокоився 23 нов. стиля августа, на 89 роцѣ житья и 63 роцѣ священства. Покойный бувъ чоловѣкомъ русскихъ переконань, принимавъ за молодшихъ лѣтъ дѣятельное участіе въ житью нашого народа и оставивъ по собѣ правдивый жаль. Похороны отбылися во вторникъ. — Вѣчная ему память!

Изъ Американской Руси.

Ansonia July 26 — 1913.

Почтенная Редакція Лемка!

Мы члены им. М. Качковского — жіющи въ Ансоніи Коннъ, почули Вашъ воскликъ Дорогихъ братей нашихъ Лемковъ, которыи страдають за вѣру православную и народностъ Русскую. Мы членю въ Ансоніи Коннъ скликали Вѣче въ той цѣли, щобы сложити лепту, для Васъ и загоѣти Ваши раны, — которыи нанесеныи Вамъ ворогами русского народа.

Пріймитъ тую малу лепту которая сложена щирими, русскими патріотами въ Америцѣ.

Такъ само просимо Васъ, яко щирыхъ заступниковъ русского народа на Лемковщинѣ, щобысте намъ не отказали мѣсця въ Вашой часописи „Лемко“, — а помѣстили дословно наши жалѣ, — которыи возносили ся на Вѣчу, — якъ такожъ и всѣхъ жертвователей.

Съ глубочайшимъ почтеніемъ
Урядъ Вѣчовый:

Предсѣдатель: Іоиннъ Н. Дрынєвичъ.
Секретаръ: Стефанъ Н. Ткачъ,
„ Іосифъ Пованда.
Касіеръ: Феодоръ Н. Барановскій.

НА ФОНДЪ ЛЕМКОВЩИНЫ 500 коронъ

зложено дня 20. апрѣля 1913 г., на

Всенародномъ Вѣчу

въ Ансоніи Конн. Америка, — которы устроила Читальня им. Михаила Качковского въ гали г. Іосифа Вархолика, на которомъ собралось богато народа, межи которыми знаходилось было та часть Лемковъ.

Вѣче вôдкрылъ г. Ю. Выслоцкій и по короткой бесѣдѣ приступлено до выбору комитету до которого войшли:

Предсѣдатель: Іоаннъ Н. Дрынєвичъ;
Касиеръ: Феодоръ Н. Барановскій;
Секретаръ: Стефанъ Н. Ткачъ;
„ Іосифъ Пованда.

Першій изъ бесѣдниковъ — сталъ г. І. Н. Дрынєвичъ, яко поедсѣдатель Вѣча и въ короткой бесѣдѣ привиталъ народъ словомъ: Слава Іисусу Христу! и обяснилъ народу цѣль Вѣча и росказалъ кто естъ той панъ Димитчукъ, що пріѣхалъ съ краю нѣбы то патріотъ русскій и колєктуе грошѣ на „Украиньскій университетъ“, котрый мае будуватись на мѣсяцю, но що народъ ще темный, то дастъ ся обдурити и сыпле грошѣ на паньски выбрыки. Тажъ самъ панъ Димитчукъ сказавъ на украинскимъ збѣговиску, що ôнъ щирый украинецъ, но не хоче тоє народу сказати, бо будутъ таки, щобы ся погнѣвали.

Другій говоривъ г. Григ. Волошинъ и высказавъ ганьбу тымъ, що братаются зъ ляхами и обкрадаютъ народъ въ бѣлый день на то, — щобы придбати больше катôвъ для русского народа и тіи то каты благословятъ и васъ всѣхъ православныхъ христіанъ и тымъ самымъ трираменнымъ хрестомъ выклинаютъ той народъ.

И высказалъ честь державной Руси, честь Прикарпатской Руси — и честь Угорской Руси.

Третій выступилъ г. Діонизій Салей, высказалъ и открылъ своє сердце и любовь для отчины, що всяка бѣда налягае на нашу Русь и говоритъ, — якъ було передъ 30-ти лѣтами: Коли я до Америки ѣхалъ, такъ само естъ и теперь — и тая нужда примусѣла насъ ѣхати тутъ до чужого краю.

Бо хоть наша земля гориста, то и другіи краѣ маютъ гористу землю якъ пр. Чорногорцѣ, а они душу кладутъ за свою Отчинину.

Наветь жиды, коли выходили зъ неволѣ Вавилонской, то казали: я незабуду тебе Ерусалиме ажъ усхнетъ рука моя“!

Хотяй мы не належимо до Россіи и тамъ не маємъ права, но наши нѣмецки Консулѣ не дбаютъ за насъ, пр. Армяньскій народъ, хотяй не знає письма, а достане лучшу роботу за старанємъ консуля, а даже ходятъ по фабрикахъ агенты, — щобы выробити лучшу роботу про свой народъ.

Но мы не можемъ забути за свой край, за наше горе и покажимъ свѣту, що мы лемки народъ русскій, — даймо помôчъ своимъ братямъ и зложимъ свои лепты, кто що може!

Въ той хвили пôйшли наши хлопцѣ по межи народъ и собрали дол. 64·11, за що имъ складаємъ сердечну подяку.

Госп. Василій Глива выступилъ яко членъ и касіеръ читальни им. Качковского, привиталъ горячимъ словомъ всѣхъ членовъ читальни и приглашалъ всѣхъ присутныхъ, щобы приступали до той Читальни, бо тамъ научится любити Русь. Высказалъ, якъ оденъ рутенецъ прійшовъ до фабрики просити роботу, а завѣдующи („Басъ“) пытаєся єго що ôнъ за оденъ, той вôдповѣдає, що онъ рутенецъ а що ôнъ былъ грингоръ, то закликано переговорщыка, но никто не зналъ, що то за звѣря той рутенецъ и завѣдующій фабрики сказалъ, що онъ єще не чувъ о такомъ народѣ и не давъ му роботы.

Отже масте жывый доказъ и фактъ якъ далеко можна зайти зъ рутеньствомъ.

Дальше выступилъ г. І. Вархоликъ и говоривъ, що на нашихъ Вѣчахъ мы мали запрошеныхъ ораторôвъ, которы говорили до народа по своєй опытности, понеже мы имъ повѣрили, яко больше ученымъ, що они при нашой помощи — поведутъ дѣло до высшой степени. Но мы обманулись, оратора бесѣда зостала на словѣ, но на дѣлѣ ничего.

Теперь прійшли мы до того переконаня, — що сами мусимо братись до дѣла, понеже тоты панкове у которыхъ тôлько на передѣ сорочка, — а поверху закине замазаный фрачокъ, не можутъ и не знаютъ научити насъ ничого доброго, бо якъ, коли они за своимъ трудомъ не можутъ выжити только до насъ протягаютъ свои руки о помоцъ.

При такыхъ проводирахъ — наша Американька Русь и гола и боса. Богато было можна зробити, якъ для Американьской такъ и для Галицкой Руси, но на жаль наши проводиры подѣлили насъ на партіи, а то на тое, щобы съ насъ могли бôльше корыстати.

Но помалу приходятъ люде до переконаня, и безъ помощи панкôвъ стаютъ сполучеными силами до працѣ, якъ для Американской такъ и для Галицкой Руси. Въ давнѣйшыхъ часахъ на Лемковщинѣ на передѣ Русского народа стояло духовенство, — въ потребѣ и заступалось за него. Но теперь караютъ арештомъ и забороняютъ русскому духовеньству говорити до своєй паствы, що они русскіи а тôлько называти такимъ именемъ, якъ польска зверхнѣстъ роскажетъ.

Щобы бôльше могли докучити русскому народу на Лемковщинѣ и поставити на своємъ, задумали польски паны и бѣскупцы не допустити до того, — щобы могли выходити русски священники въ дусѣ томъ, якимъ повиненъ бути каждый русскій человѣкъ. Они переробляютъ на своихъ питомихъ ксьондзивъ „свобідні“ на тоє, щобы русскій народъ здеморализовати и выробити єму дорогу до римской кошары, а честныхъ людей выкидаютъ зо школъ.

Но сутъ патріоты, которы не упадаютъ на дусѣ, — а стаютъ по сторонѣ народа и працуютъ вразъ зъ хлопомъ и не допускаютъ до того, — щобы наша Лемковщина пôшла на погибель и посмѣховиско.

Мы повинны тымъ гордитись и тѣшитись, бо бачимъ, що маємъ свои Бурсы, свои Касы, свои молочарнѣ итд. видимъ, що наши жертвы на дармо не идуть, якъ пр. украинцямъ.

Отъ и хоть бы зазначити и въ Ансоніи состоялось украинске Вѣче, предсѣдателемъ былъ выбраный дуже мудрый украински фільозофъ съ Бортного, лемко Горбаль, — которому ся все сніе, — же ся родивъ на украинѣ и часто зрываєсь зо сна, та щось стой горячки страшно почервонѣвъ.

Привлѣкъ съ собою волоцюгу и казавъ що то украинско руськи делегать колєктує на украиньски унѣверситетъ на мѣсяцю! ци не здуривъ?

Госп. Яковчукъ высказалъ кому будутъ высланi тiи гроши, которы сутъ собрани на Вѣчу и заохочовавъ, щобы взяти собѣ прикладъ хоть бы и отъ поляковъ або нѣмцôвъ, которыи маютъ о много бôльше якъ мы, а то длятого, бо они ся не дѣлятъ а тримаютъ ся єдности.

Госп. Теодоръ Барановскій выступивъ остро — противъ ксєндза єзуиты М. Даниловича, котрый своєю наукою зопсулъ и зъ деморалізовавъ народъ — такъ само противъ фонетики и противъ всѣхъ тыхъ попôвъ, — которыи сѣютъ ложну науку и дроблятъ народъ на малыи части и тымъ наробили кôлька партій и кôлька церквей на одномъ плейзѣ, або мѣстѣ. Мы повинни пильновати бôльше школы, бо намъ выстарчитъ въ одномъ

мѣстѣ одной церкви, а професоровъ бы намъ бôльше, — щобы учили молодѣжъ письма, исторіи — словомъ всего того, чого учатся другіи народы, — а въ той часъ если наша молодѣжъ буде учена, то буде знала подбати за свою вѣру, народность и за все що русское.

Высказавъ ганьбу ксьендзу Даниловичови за то, що выступивъ на проповѣди противъ русского народа и бивъ кулакомъ по св. Евангеліи.

Госп. Соколъ выдеклямововъ: „На бой кровавый“, деклямація удалась прекрасно. (Деклямація написана госп. І. Я. Луцыкомъ). Высказалъ тоже кôлька патріотычныхъ слôвъ за що народъ поблагодарилъ єго рукоплесканємъ.

Шѣсть лѣтный хлопецъ — Іоаннъ Дзядикъ прекрасно выдеклямововъ: „Гей же братя Галичане“, своимъ приємнымъ дѣтинячымъ голосомъ розвеселивъ всѣхъ людей, за що єму честь и слава, щобы такихъ дѣточокъ бôльше межи русскомъ родиномъ было, то певно развеселили бы родичивъ и славилбыся народъ.

Госп. Антоній Хомикъ — говоривъ, що Вѣча повинни отбыватись по всѣхъ плейзахъ и мѣстахъ, — бо теперь можна смѣло говорити. — Высказалъ ганьбу ксьендзу Данеловичови съ Ансоніи, що сповѣдавъ людей передъ пасхою въ Waterвичу Конн., и заклинавъ всѣхъ украинцѣвъ, щобы лучше въ карты грали въ той часъ, якъ въ православной церкви служба Божа єсть.

Що мы маємъ єще богато славного русского народа и можемъ скоро выдвинутись до горы, лишъ скликуймо Вѣча всюда где лишъ русски народъ жіє.

Выступивъ велико Росъ госп. М. І. Жукъ и высказавъ нѣсколько слôвъ про Державну Русь и про русску школу.

По нѣмъ выступивъ господинъ Ілія Гуцулъ, — зо щиро рускою промовою и заохочовавъ народъ до поддержованя нашихъ патріотовъ въ Галичинѣ и тыхъ, которыи страдають за вѣру и народность по арестахъ, поддержовати русски Бурсы на Лемковщинѣ и другіи.

Теперь Мы члены читальни им. М. Качковского въ Ансоніи Конн. — складаємъ сердечну подяку всѣмъ жертвователямъ и перепрашаємо — тыхъ, которыхъ не суть записаны Имена на списѣ, бо не било докладно списано; — всѣ грошѣ що до цента суть выслани.

Складаємъ подяку также тымъ, що не жалували труда нѣ грошей а прибули зъ другихъ мѣстъ до насъ, — сердечно благодарить всѣмъ бесѣдникамъ.

Мы члены дуже радуємся тымъ, що хотъ вороги выступають противъ насъ и противъ нашой читальни, но мы поставили на своимъ, щобы показати и другимъ русскимъ людямъ жнвущимъ въ Америцѣ, що русскій народъ жіє и жити буде.

Мы думаємъ, що за прикладомъ Ансонійцевъ пойдутъ всѣ русски громады, а зложатъ капиталъ до Лемковской касы такій, щобы лишъ съ процентовъ могли отриматись всѣ поддержки и росходы, а капиталъ щобы былъ недвижимый.

И не буде намъ ганьба, а Слава на цѣлый свѣтъ, — и не потребовали бы бôльше просити ани Лемковски Бурсы, ани други Институціи.

Если на нашъ призывъ всѣ патріоты въ Америцѣ открыютъ своє патрыотычне сердце, — то певно положимъ разъ той бѣдѣ конецъ, — якая мучила насъ до сего часу.

Ану Лемки и другіи Галичане и всѣ громады скликуйме Вѣча и скинте свои лепты, а певно не пожалуєте.

Якъ зачуваємъ, то тутъ въ нашôмъ мѣстѣ знайшло ся ще не мало рускихъ патріотôвъ — и собрали по межи себе значну суму грошей и тоже маютъ засылати въ короткомъ часѣ на Лемковскій фондъ, а то сутъ: — Стефанъ Собѣнъ, Іосифъ Вархоликъ, Сидоръ Циркотъ, — Петро Баюсъ.

Тердечну подяку складаємо госп. Зановяку, — що потрудився и собравъ въ фабрицѣ значну сумку, нехай бы всѣ були такы робôтники.

РЕЗУЛЮЦІИ:

1) Вѣче русскаго народа изъ Галичины на свободной земли Вашингтона — протестує противъ гоненій на нашу прадѣдну русску православну вѣру.

2) Вѣче протестує противъ поддержки австрійскимъ правительствомъ мазепинства, — вредного єдинству русскаго народа.

3) Вѣче протестує противъ гоненій за русскую національность, русскій языкъ и русску азбуку.

4) Вѣче выражає глубокое сочувствіе мученикамъ за православною вѣру и русскую народность.

5) Вѣче взывае всѣхъ русскихъ людей въ свободной Америцѣ, — чтобъ созывали вѣча и протестували противъ гоненій, на нашъ народъ въ Австріи.

6) Вѣче взывае всѣхъ русскихъ людей, чтобъ поспѣшили съ матеріяльной помочью своимъ бѣднымъ преслѣдуемымъ братьямъ на Лемковщинѣ.

7) Вѣче протестує противъ замыканя Русскихъ Бурсъ, якъ такожъ переслѣдованя Русскихъ учениковъ.

8) Вѣче протестує противъ конфискованя неправильно русскихъ часописей, а особливо противъ дописей, которыи русскому народу до освѣдомленія якъ народности такъ и вѣры не обходимо сутъ пожиточными.

9) Фондъ собрано на Вѣчу въ Ансоніи Конн., дня 20. апреля 1913 годъ, остає на цѣлъ всей Лемковщины, а особливо людямъ на Лемковщинѣ, которыи просятъ помочи, якъ такожъ взываємъ всѣхъ Русскихъ людей — живущихъ на свободѣ въ Америцѣ, устроивати Вѣча на Фондъ Лемковщины.

10) Вѣче выражає ся здрадникамъ Руси єдногласно:

Ганьба! ганьба! ганьба!

Жертвы на „Лемковскій фондъ“.

На весѣлю въ г. Конрата Ст. Гарана, собрано г. Теодоромъ Н. Барановскимъ и г. Сим. А. Ковальомъ зъ Рыхвалда.

Жертвовали:

гг.: Теодоръ Н. Барановскій 50 ц., Симеонъ А. Коваль 50 ц., — Лукачъ А. Жидякъ 1 дол., Лукачъ Н. Барановскій 50 ц., Іоанъ Цапъ 50 ц., Петро Зановякъ 25 ц., Павло Фецюра 50 ц., — Конрадъ Гаранъ 50 ц., Петро Станчакъ 50 ц., — Петро Завада 1 дол., Іоанъ Н. Дрынєвичъ 50 ц., Іоанъ Дзьядикъ 10 ц. Дробными датками 90 ц. — До того додавъ Петро Станчакъ 2 дол., — которы собралъ на хрестинахъ у г. Тимка Желемы.

Итого 9 дол. 25 ц.

На весѣлю у г. Лукача Бедронъ собрано г. Теодоромъ Н. Барановскимъ и госп. Корниліомъ Смеречнякомъ.

Жертвовали:

гг. Теодоръ Н. Барановскій 50 ц., Михаилъ Глива 5 ц., Мефтодій Гандзя 10 ц., Василій Ханазъ 10 ц., Іоанъ Высовскій 50 ц., Никифоръ Адамъ 25 ц., — Димитрій Родко 20 ц., — Михаилъ Гиба 25 ц., Іоанъ Бодакъ 10 ц., Мѣлько Хома 50 ц., Іоаннъ Прокопчакъ 25 ц., Терентій Завѣднякъ 10 ц., Іоаннъ Лемча 10 ц., — Тимко Бодакъ 25 ц., Ілія Высовскій 25 ц., Микита Байсій 25 ц., Адамъ Швецъ 5 ц., Іосифъ Дзюрій 25 ц., — Софронъ Тхиръ 10 ц., Анна Федорій 50 ц., — Людвѣкъ Ядахъ 10 ц., Іоанъ Гутерякъ 25 ц., Лукачъ Бедрунъ 25 ц. — Додано 10 ц.

Итого 5 дол. 25 ц.

Жертвы собраныи на Всенароднôмъ Вѣчу въ Ансоніи Конн.

На фондъ Лемковщины.

Жертвовали:

гг. Іоаннъ Н. Дрынєвичъ 1 дол., — Теодоръ Барановскій 2 дол., — Стефанъ Ткачъ 1 дол., Іосифъ Пованда 1 дол., — Григорій Волошинъ 1 дол., Павло Зановякъ 2 дол., Юліанъ Выслоцкій 1 дол., Димитрій Гиба 1 дол., Василій Собинъ 2 дол. 50 ц., Іоаннъ Демчакъ 1 дол., — Стефанъ Сотникъ 50 ц., Симеонъ Коваль 1 дол., Корнилій Смеречнякъ 1 дол., — Никифоръ Смеречнякъ 1 дол., Василій П. Глива 2 дол., Леонъ Ткачъ 2 дол., — Іоанъ Цапъ 1 дол. 50 ц., — Константинъ Демчакъ 1 дол., Іосифъ Циркотъ 1 дол., Іоаннъ Кобасяръ 50 ц., Алексій Феленчакъ 1 дол., Алексѣй Коваль 25 ц., — Адамъ Пецъ 50 ц., Іосифъ Ванига 1 дол., Михаилъ Майхричъ 50 ц., Петро Мадзикъ 25 ц., Давыдъ Меркувачъ 1 дол., Іоаннъ Демчакъ 2 дол., Стефанъ Путчикъ 1 дол., Евфрозина Тузъ 50 ц., — Ілія И. Гуцулъ 1 дол., Максимъ Вактроба 50 ц., Іосифъ Вархоликъ 1 дол., — Данiилъ Собѣнъ 1 дол. 50 ц., Софiа Пованда 1 дол., — Марія Сеничъ 1 дол., — Петро Пелешъ 1 дол. 50 ц., Мефтодій Козакъ 1 дол., — Василій Бодакъ 1 дол., Іосафатъ Дзямба 50 ц., Іоаннъ Собѣнъ 2 дол., — Симеонъ Вархоликъ 1 дол., Димитрій Гиба 50 ц., Михаилъ Роговскій 50 ц., Василій Роговскій 50 ц., Михаилъ Собѣнъ 50 ц., Ева Гошко 35 ц., Анна Вархоликъ 25 ц., — Іоаннъ Ладикъ 25 ц., Л. Галушка 25 ц., Ева Пелешъ 20 ц., Безименни 24 дол. 17 ц.

Итого 73 дол. 47 ц.

Въ ткацкой фабрицѣ — Sidney Blumenthal et Co, собрано г. Павломъ Зановякомъ.

Жертвовали:

гг. Павло Зановякъ 1 дол., Петро Гумецкій 1 дол., Адамъ Баганъ 1 дол.,

Адамъ Пецъ 25 ц., Андрей Кунцекъ 25 ц., Михаилъ Варецкій 25 ц., — Ілія Васєнко Артимъ Ковтко 25 ц., Теодоръ Кузьма 25 ц., Іоаннъ Н. Дрынєвичъ 25 ц., Іоаннъ Приплешъ 20 ц., — Димитрій Гаврилякъ 25 ц., Михаилъ Приплешъ 25 ц., Іоаннъ Байдунъ 25 ц., Стефанъ Сотникъ 25 ц., Николай Таназъ 25 ц., Димитрій Галушчакъ 25 ц., Матій Креницкій 10 ц., — Іоаннъ Осєцкій 10 ц., Михаилъ Коваль 25 ц., — Афтанъ Репакъ 10 ц., Тимофтей Кизякъ 25 ц., Андрей Падла 25 ц., Іоаннъ Кобасяръ 50 ц., Стефанъ Ткачъ 25 ц., Іоаннъ Дзядикъ 50 ц., Леонъ Ткачъ 25 ц., Григорій Волошинъ 25 ц., Стефанъ Галущакъ 25 ц., Иванъ Коваль 25 ц., Андрей Фешъ 25 ц., Михаилъ Роговскій 25 ц., Іосифъ Гаврилякъ 25 ц., Василь Коваль 10 ц., Клементій Пелехачъ 10 ц., Лукачъ Жидякъ 50 ц., Іоаннъ Цапъ 25 ц., А. Комковичъ 25 ц., Ф. Гайтко 10 ц., І. І. Собѣнъ 25 ц., Д. Бодакъ 25 ц., Іоаннъ Ковтко 25 ц.,— Татъ Заламскій 1 дол. Безименни зложили 1 дол. 38 ц. Итого 14 дол. 78 ц.

Въ Ансонін Конн. было зъ Органѣзоване Братство русской лемковской молодежи, а понеже межи русскимъ народомъ трафляются выродки русского народа, такъ само сталося и у насъ.

Выродокъ выховался въ Бортнômъ на Лемковщинѣ, а зараженый украинскою заразою, роспустивши свой мазепиньски Масьляховски „прайникъ“ щобы людоньки порозумѣли кто то єсть, то скажемо, кто то єсть той Масльохъ, то Семцьо Підбережнячокъ названый украинскимъ Масльохомъ прайникомъ. И той Масльохъ причинився до роздору того Братства.

А понеже въ тômъ Братствѣ состояло бôльша часть русскихъ молодцѣвъ и познавшися на Масльоху — и дали єму копняка, — а грошѣ собраныи тыми молодцями оддавъ г. Теофѣль М. Тизбѣръ, который былъ выбраный касіеромъ вôддавъ грошѣ г. Теодору Н. Барановскому, которыи засылаємо на Фондъ Лемковщины въ сумѣ 11 дол. 75 ц.

Вотъ що пише украинска газета „Свобода“ въ числѣ 23. зъ 5. января 1913 г., выходящая въ Jersey City N. J. Америка, про наськихъ закалапуцьканихъ людцівъ.

Допись зъ Лемківщини.

(Московська агітація міжъ гимназіальною молодежню).

Тутъ хочу навести Вамъ дорогіи братя Лемки кôлька стрѣчокъ съ той украинской базгранины, котру базграютъ въ своєй мачосѣ „Свободѣ“.

Въ той то дописи набазграли величезну купу противъ насъ русскихъ людей, якъ они зовутъ москалівъ. Не хочу писати цѣлу статію, бо шкода мѣсця на тоє щобы цѣлого „Лемка“ замазати — ихъ мудрощами.

Кôлька важнійшихъ слôвъ дословно по украински:

„Коли сей рухъ є ворожий нашій державі і Церкви католицкій, — то ми маємо право жадати від властий, щоби сповнили обовязокъ зглядом Церкви і держави, і положили таму деморалїзаційній роботі москвофільської язви.

Рівночасно просимо, щоби наши власти духовні надавали на Лемківщіну щирих і правдиво працьовитих католицьких сьвященників, бож бачимо тепер, до чого довели своєю роботою многі теперешні москвофільскі священники. — Хтож мав провід цілого житя на Лемківщині, як не вони? Тому на них спадає вина в першій мірі за поширенє схизматицькой агітації на Лемках. Най нікто не думає, що російско - православна язва вже тут затихла. Затихла, відой чуйність з нашой сторони, — а моськовска язва ширит ся при помочи рублїв і долярів, та підмоги лемківськіх кас далі і нївечит нашу найкрасшу молодіж їх бурси роснут, **а наши падут**, бо про нас лише від часу до часу згадають люди, а іх обсипують то свої, то чужі. Конечно потреба ненастанной бачности на Лемківщину.

Такъ братя лемки пише украинецъ лемко (увѣряме, што ôнъ не лемко, лемъ заада), я думамъ, — же то мусить быти зъ доброго потока, або може бракує му третой клепки въ єго мазници, бо здорово мысляцій лемко, такого глупства бы не втявъ. — Будъ що будъ а москале ся не дадутъ бо тверды, а тото мягке то все ся розлѣзе. Тримайте ся Лемкы еденъ за всѣхъ а всѣ за єдного, а дасть Богъ що тото мягке розлѣзеся, а мы станемо твердо и не дамо выдерти собѣ нашой вѣры русской православной и нашого русского письма.

Бо украинскимъ письмомь далеко не зайде, — якъ чоловѣкъ не знае правильно писати по русски.

Тоже не унывайте не чекайте, бо вже досытъ того чеканя. Нехай станутъ всѣ лемки якъ оденъ а най крикнутъ прочъ зъ Украиномъ, прочъ зъ фонетыкомъ. А якъ мы увидимъ тутъ въ Америцѣ, же треба помочы то певно не откажемъ, а скинемо свои лепты на своихъ братей.

Слава Русской Родинѣ.

Слава Русской родинѣ кличемъ,
За той трудъ и єй честноту,
Що тутъ за океаномъ на чужинѣ,
Кладе всѣ силы и охоту,

За меньшихъ братей на Родинѣ,
Тамъ въ Прикарпатю на Лемковщинѣ,
Которыхъ мучать жестоко ляхи
И мазепиньски попы монахи.

Тамъ въ горахъ нашихъ коло кордонôвъ
Душатъ, якъ звѣръ драпежный птицю,
Тиснутъ и свои безъ всего пардону,
И нищатъ мову и кирилицю.

Пора ставать братя до бою
Пора боротись за Русь святу,
Пора намъ Лемки ставить грудь свою
Пора намъ спасать Русскую землю.

Бо то западная частъ святой Руси
Старый пôдбескидскій такъ зовимый клинъ,
Тамъ где проживає зовимый нашъ Лемко,
Святой Руси, вѣрный русскій сынъ.

Бо тамъ отъ непамятныхъ временъ,
Жіє лишъ русскій нашъ людъ,
Бо сутъ пôдписы и печатъ Ягайлы,
О тômъ всѣмъ вѣрне свѣдоцтво даютъ.

Каждый съ насъ бачитъ,
Що нѣтъ Украины,
Бо Русь звала себе Русею всегда,
Бо дорогоє єй имя старинне,
Лишъ нищитъ єй братня вражда.

Держитесь братя сколько силы вашой,
За вѣру, письмо и за азбуку,
Ставаймо вряды не роздѣлимо,
И дбаймо бôльше за науку.

Мы тутъ за моремъ бачимъ Ваши муки,
И смотрятъ на все наши очи
Мы складаємъ жетвы на ваши науки,
Щобы Вамъ Братя допомочи.

Теперь складаю сердечне спаси Богъ,
Всѣмъ трудящимся патріотамъ,
Зи щирую любовь своихъ братей [въ краю,
И щиро сердечни заботы.

Стефанъ Н. Ткачъ
членъ чтальнѣ им. М. Качковского въ Ансонін Конн.

California Pa. 4. August 1913.

Почтенна Редакція „Лемка“.

Прошу помѣстити въ нашой любой газетѣ „Лемку“ пару слôвъ зъ нашого плейзу. Нашъ плейзъ естъ при мягкомъ углю и люди гевъ жіютъ розмаѣти и тверди русски и тоти мягоньки „цебъ то вікраінцѣ“ але жадного полезного дѣла еще не здѣлала украѣнска партія, — бо естъ ихъ половина бôльше — якъ насъ лемкôвъ, а жадной школи ани церкви гевъ не ма. Правда нашихъ меньше естъ и охота у нихъ естъ зробити хотяй яку таку школу. Вже зачали ходити списоваты дѣтей скôлько ихъ буде щоби зачати школу. Була у нашихъ пару охота, але знайшли ся знову съ кôлька байдужнихъ що не хотѣли школи и сказали щобы дати собѣ спокôй зо вшиткимъ. Имена ихъ не подаю, бо думамъ, же ся опамятаютъ — и будутъ ити рука въ руку съ нами.

А теперь наши лемки не забиваютъ такъ само за русску Бурсу въ Горлицяхъ. И такъ: понадъ хату господина Стефана Издебского перелетѣвъ бузько и принѣсъ єму здорову дѣвочку по имени Стефанія. Гостѣ забавлялись всѣ весело, а таксамо не позабули за русску Бурсу въ Горлицяхъ. Були тамъ и бойки и лемки, але жадной ссори межи нима не було.

И такъ за позволеніємъ отца новорожденой дитины и за промовомъ госп. Андрея Ковальчика — и госп. Симеона Хомы зложили слѣдующіи гостѣ на Русску Бурсу въ Горлицяхъ:

гг. Стефанъ Издебскій 1 дол., Параска Издебска 1 дол., Андрей Ковальчикъ 25 ц., Тимофтей Ковальчикъ 25 ц., — Симеонъ Хома 25 ц., — Теодоръ Коваль 25 ц., Петро Яницкій 10 ц., Іоанъ Прибитенъ 50 ц., Стефанъ Кира 10 ц., Мих. Клишъ 50 ц., Петро Хапка 10 ц., Юрій Кульчицкій 50 ц., Петро Дурнякъ 25 ц., Антоній Кобанъ 13 ц., Николай Ваврнинъ 15 ц., Ева Ковальчикъ 25 ц., Анна Вандзчловичъ 25 ц., Катр. Войтовичъ 10 ц., Петро Войтовичъ 25 ц., — Ник. Куликъ 15 ц., Романъ Тудай 50 ц., Таца Андрашъ 25 ц. Итого 7 дол. 8 ц.

Зъ того обтягнено за пересилку и за стемпель. За пересилку 25 ц., и за стемпель 5 ц., то всього робитъ 31 К. 33 г.

Зъ почтенiемъ

Симеонъ Хома,

бувшiй бурсакъ въ Новомъ Санчи.

Кусъ съ политикы.

По вôйнѣ. Спокôй. На Балканахъ демобилизацiя, значитъ розпущаютъ домôвъ, што ищы живого войска зостало. Вертаютъ домôвъ калѣкы безъ рукъ, — безъ ногъ. Не жаль было бы, коли бы славянскы воякы потратили ихъ въ вôйнѣ съ самыма турками бисурманами, але на жаль сами себе, братъ брату отрубувавъ рукы, ногы, братъ до брата стрѣлявъ, — братъ брата убивавъ. — Велика радôстъ была бы въ славянствѣ, коли бы наши братя повертали побѣдоносно зъ вôйны съ турками, радували бы ся и Болгаре и Сербы и Грекы и Черногорцы, а радôсть та была бы щира и мила для всѣхъ. — Але штожъ, кой злый духъ скусивъ ихъ на братоубiйственну вôйну, и хотя Сербы побѣдили своихъ братôвъ Болгаръ и здаеся, што радуются, але то радôстъ штучна и дика, — бо лемъ дикiй братъ може радуватися съ нещестя свого, хотябы и завинившого брата.

Болгарiя и Адрiянополь.

Овочы братоубiйственной вôйны оплаканы. — Коли вспôльнима силами розгромили Турцiю, то теперь по братоубiйственной вôйнѣ та розбита Турцiя пôднесла голову и одобрала Болгарамъ Адрiянополь и богато землѣ. — Тотъ Адрiянополь, котрый коштувавъ тôлько славянской крови въ рукахъ туркôвъ и здаеся, што имъ внетъ никто не выдре, тымъ бôльше, же съ Турцiомъ Пруссакъ-нѣмецъ. Австрiя, котра Болгарiю пхнула и заохотила до вôйны, хоче ѣй помочи, але коли ей никто не слухатъ, наветъ прiятель нѣмецъ, а Россiя не мѣшатся до того, бо зла на Болгарiю, же послухала Австрiи. Такъ Адрiянополь зостане при туркахъ.

Въ краю бѣда страшна, а помочи нема и не буде, бо нема откаль. Соткы а соткы милiонôвъ пôшло на мобилизацiю а монархiя съ того не скорыстала тôлько, што на зламанымъ кiю унесе, — соткы новы милiонôвъ иде на новы зброиня, — на армiю, а мы гинеме съ голоду, намъ нема помочи. Сутъ повѣты въ нашôмъ краю, де знищене всьо съ кретесомъ, — люде внетъ будутъ пухнути съ голоду, о наши политикы армiю побôльшаютъ, податкы пôдвысшаютъ.

Надѣли сой мазепинцѣ козацку оледжу,
Тай лемковску съ крикомъ-гукомъ преступили меджу.
Хтѣли вѣру „иначыти“ русскость закопати
Нашу святость одобрати а свою намъ дати

Лемъ-же лемкы ся збачыли, бо тварь не козацка,
Але „пика“ Русьздрадника „льокайско-нѣмецка“
А съ такыма русскы лемкы никусъ не шпасуютъ...
Небораки „мазепинцѣ“ съ йойкомъ отлѣтуютъ...

САТИРА, ГУМОРЪ, ЗАБАВА.

БѢДА ХЛОПУ.

Бѣда хлопу мои люде,
Вѣтерь въ очи віе,
А потѣхы южъ не буде,
Бо зеренко гніе...

Гніютъ грулькы, згнила паша,
Погнили достаткы,
А панове понадъ бѣду
Гвалили податкы...

„Запомогу“, гваритъ, даме,
По шустцѣ каждому,
Бо податокъ пôдвысшаме,
Въ „папѣркахъ“ бѣдному...

Давай, кричатъ, на „дренауты“,
На „мамтонобилѣ“
Давай хлопье, кричатъ скауты,
Бо ця будзьемъ билѣ!...

Давай хлопе, што машь дома,
Кричатъ іезуиты,
Бо якъ не дашь, то Содома!
Прецѣ маме дѣти...

Давай, кричитъ вся голота,
Давай хоцъ бы душу,
Я навченый ѣсти „доталь“,
Та и теперь мушу!

Были часы, штомъ васъ паны,
„Шныцельками“ ховавъ,
А я бѣдный на снѣданія,
„Адзимочку“ жовавъ...

Але гнеска... рочокъ планный
Пропавъ хлѣцьо въ поли,
Мѣ забракне южъ „вôвсяной“,
Вамъ пôде до... долу...

Што южъ кцете, зомномъ робте,
Зробте зъ мя и Юду,
Хоцъ мя на кавалкы дробте,
Не дамъ! Бо самъ мавъ не буду...

Ваньо Гунянка.

НАЙНОВШИ НОВОСТИ.

Сутъ гевъ, знате, въ насъ въ Горлицяхъ хоцъ якы двѣ душы, влапилися іезуитôвъ, якъ кожуха ушы. Я цѣкавый што то буде, якъ кудлы облѣзутъ. — Повѣчте-ле добры люде, — де д'ушы полѣзутъ?

Пану старостѣ и пану комисарьови прислали зъ Риму два „кардынальны“ капелюшы, а пану секретарьови „кардынальны“ портки за „конфискованя“ и прислали писмо, же якъ ся будутъ такъ дальше справяти, та панъ староста дôстануть „кардынальны“ буты съ холявами и „кардынальной“ помады на порôстъ волосôвъ на головѣ, — панъ комисаръ „кардынальны“ шуфецы и помады на порôстъ баюсôвъ, — а панъ секретарь „кардынальный крытникъ“ и помады на порôстъ волосôвъ на... долони...

Донесятъ намъ, же Мілько буде дававъ вчичи свого Акыма на жака, бо мае окрутный голосъ, по цѣлыхъ дняхъ плаче...

Усцянскому іегомостьови выдалося колиси, же мудрый, тай взявъ и цѣлкомъ оглупивъ...

Двохъ жидôвъ ѣде на шифѣ до Америцы. — Несчестя ся стало, шифа пукнула, тай зачалася топити. Шмуль летить до Сруля:

— Гевалтъ, Сруль, — бо шифа ся топитъ!

Сруль: Ты глупый Шмуль, што кричишь? Або то шифа твоя?!

Ни быкôвъ, ни пѣнязи.

Еденъ подôлякъ продавъ быкы за келя стôвокъ на ярмаку, взявъ пѣнязи паперьовы, — тай вказуе пôдручьному: „Видишь Руживку, кôлько пѣнязи за тя дали, кôлько варташь? — На порахуй!“ Бычыско завинувъ языкомъ — и пôшли пѣнязѣ! А подôлякъ зоставъ безъ пѣнязи и быкôвъ!

Досталисме съ клебанскихъ околицъ таке писмо:

Съ грибôвского.

Русскимъ ѣмосцямъ на погребинахъ потѣха.

Видно ужъ такы часы
Теперь ся являютъ,
Егомосцѣ съ ѣмосцями
Ѣсти вразъ престаютъ.

Духовны власти,
Приказы выдаютъ:
„Егомосцѣ коло мене“!
Ѣмосцѣ остаютъ...

Вшитко бы то добрѣ было
Алежъ мы русснаци,
А то лемъ своихъ газдынь,
Встыдятъ ся поляци.

Божъ они ся не женятъ,
И свѣтъ о тымъ знае,
И газдыня съ полькимъ ксьондзомъ,
До ѣдла не стае.

Не вшитки егомосцѣ,
Той мысли и здяня
Лемъ тоты што ведля нихъ,
Найвеце коханя.

Панъ староста ся дивувалъ,
Што ся таке стало,
Же женатыхъ егомосцѣвъ
На Лемкахъ не стало.

И може сой паниско
Хоцъ што подумати,
Хоцъ бы таке,
Же ѣмосцѣ съ панами
Не знаютъ гадати.

Не барзъ ся вы грызте,
Мои вы ѣмосцѣ,
Бо васъ и такъ любити,
Будутъ егомосцѣ.

Бо то ся лемъ едному,
Штоска такъ свидѣло,
Же му якесе планне
Зъ главы вылетѣло.

А вы засъ паннусѣ,
Не барзъ ся старайте,
И за богословôвъ замужъ ити
Ся не зарѣкайте.

Бо то все такъ бывало,
Бывае и буде,
Же приказы змѣняли,
И змѣняютъ люде. — Жало.

Бо то собѣ кривдуютъ, же мы ся нима занимаме! Ту южъ сами о собѣ!

ПОЧТА.

Новавесъ.

Ты козаче Соболю, соболю,
Лемъ такъ остро не воюй, не воюй!
Бо ся намъ гевъ донесло,
Же недѣлѣ запрешлой,
Штосикъ мырчавъ въ Лабовѣ,
Хтѣвъ накласти „Лемкови“. (Повѣчте [пассссъ!)

Устье.

Гей у поли калина,
При калинѣ газдыня!
Ну, чтожь кому дѣло газдыня, да разъ какое ему дѣло газдыня (?) Шмарррrте!)

Мохначка в. Вы мыслите, же якъ мате „квалифику“ и „дентый“ за три короны, та южъ можете „полытыку“ вести?

Маластôвъ. — Коханый „Мільку“! Высыламе вамъ тамъ „трагажа“ и фуру на „кляйникайты“, пакуйте. Коляй съ Горлицъ отъѣзджатъ лемъ на еденъ вѣтеръ, але зо Зогожанъ южъ на два, а потôмъ съ Ясла и зо Стружъ на штыри вѣтры...

ИЗДАТЕЛЬ: Д-РЪ АЛЕКСАНДРЪ ГАССАЙ. ОТВѢТСТВЕННЫЙ РЕДАКТОРЪ: ДМИТРІЙ ВИСЛОЦКІЙ.
ЗЪ ПЕЧАТНѢ ЗИГМУНТА ТУРОВИЧА ВЪ ГОРЛИЦЯХЪ.